

Geçmişten Geleceğe,

Mektup yazmaya nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum. Bana bir klavye ve ekran verilseydi kolaylıkla e-posta yazabilirdim. Öte yandan oldukça uzun zamandır gerçek bir mektup yazmamıştım. Oysa her gün e-posta yazıyor ve alıyorum. Düşünüyorum da bana bir mektup gelse, posta kutusunda adımın yazdığı bir zarf bulsam, çok mutlu olurum. Bana kendimi değerli hissettirirdi. E-posta kutumun dolmasıyla ise sevindiğimi hiç hatırlamıyorum. Galiba mektuba önce yaşamımdan bahsederek başlamalıyım. Ben zamanının yarısını okulda geçiren bir lise öğrencisiyim. Sabahları telefonumun alarmının sesiyle uyanıyorum ve aceleyle okula hazırlanıyorum. Okuldan eve geldiğimde ise yorgunluktan bitap düşmüş halde oluyorum. Odama gidiyor ve internetten bana verilen ödevlere bakıyorum. Annem beni ve kardeşimi yemeğe çağırıyor. Babam geç geldiği için akşam yemeklerini genelde ayrı yiyoruz. Yemeğimi bitirince ödevlerimi tamamlıyorum ve bir mola veriyorum. Telefonumu açıp internette dolanıyorum, arkadaşlarımla mesajlaşıyorum. Oldukça iyi zaman geçiriyorum. Mesajlaşma mektuptan kesinlikle daha kısa ve mesajlar daha özensiz yazılıyor ancak hızlı bir araç. Bu aralar zaten kimse yazıya önem vermiyor. Kelimeler kısaltılıyor ve ortaya harflerden oluşan yeni bir dil çıkıyor. Sohbetin işlevselliğini artırmak için pratik çözümler bunlar. Yalnız, işin kötü kısmı zamanın nasıl geçtiğini anlamamamız. Saate baktığımda yatma vaktinin geldiğini görüyorum. Ne, yoksa saatler mi geçmiş?

Salona gidince babamın çoktan işten geldiğini farkediyorum. Geç kalmış bir selam veriyorum ve iyi geceler diliyorum. Genelde babam beni duymuyor çünkü bilgisayarında kulaklığını takmış, bir şeyler okumakta oluyor. Anneme de iyi geceler diliyorum ve dizisinin nasıl gittiğini soruyorum, galiba bu bölüm önemli şeyler oluyor. Gözlerini ekrandan ayırmadan bana başını sallıyor ve "İyi uykular." diyor. Son olarak da kardeşimin odasına uğruyorum ve tabletinin başında uyuyakaldığını görüyorum. Kardeşim altı yaşında ve arkadaşlarıyla İnternette oyun oynamayı çok seviyor. Gülümsüyorum, onlarla vakit geçirmesi harika bir şey. Benim onun yaşındayken tabletim yoktu ve bu kadar çok arkadaşına da sahip değildim. Kardeşimin ise yüzlerce arkadaşı var. Benim arkadaşlarımla görüşmek için kapılarına kadar gidip dışarı çağırmam gerekirdi. Ahh, teknolojinin nimetleri... Kardeşimin böyle kolaylıklara sahip olması beni mutlu ediyor. Odama gidiyorum ve ertesi sabah erkenden kalkmak üzere telefonumun alarmını kuruyorum. Genellikle bir günüm böyle geçiyor.

Hafta sonları ise okulun olmaması dışında pek farklı geçmiyor benim için. Sadece babam evde oluyor ama varlığı belli olmuyor. Bilgisayarının başında çalışması ve bilgisayarında program hazırlaması gerekiyor. Gerçekten çok meşgul oluyor ve bazen bütün

gün onunla tek kelime konuşamadığım oluyor. Hafta sonlarını odamda, telefonumda ve tabletimde bir şeyler izleyerek geçiriyorum. Bir şeye ihtiyacı olduğunda annem mesaj atarak beni yanına çağırıyor. Evden dışarı pek fazla çıkmıyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. Çünkü elimde daha büyük bir dünyaya açılan bir kapı var.Sanal ve yapay olsa da vaktimin çoğunu orada geçiriyorum.

Anneannem gibi aile büyüklerini görmeye ise bayramlarda gidiyoruz. Ama bu bir sorun değil, ne de olsa her akşam telefonda görüşüyoruz. Bazen anneanneme sarıldığımda aldığım kokuyu özlüyorum ama sadece onu görmek için de o kadar uzun yolu tepmek bana mantıksız geliyor. Amaç konuşmaksa onu telefonda da yapıyoruz, görmekse görüntülü de konuşabiliyoruz. Peki yüz yüze konuşmanın farkı ne?

Ama belki de insanlar arasındaki bağların mantıklı olması gerekmiyordur. Belki saatlerce yolculuk etmek gerekse de insan sevdiğini karşısında görmek, elleriyle dokunabilmek istiyordur. Akla yatkın olan telefonu açıp aramak olsa da yüreği onu sevdiği kişiye taşıyordur. Bir gülen yüz resmi aracılığıyla değil, onun gülümsemesinin sıcaklığını kendi hissetmek istiyordur. Gelişen teknolojinin nimetlerinden faydalanmak varken neden zor yolu seçsin ki o zaman?

Bu mektubu yazmamın nedenine gelirsek, ileride gelişecek olayların günümüzünkilere benzer ancak daha büyük çapta olacağını düşünüyorum. Tıpkı geçmişte oluşan minik kıvılcımların şimdilerde alev dönüşmesi gibi... Gelecekte de bu alevler bir yangına dönüşecek gibi geliyor bana. Eskiden insan hayatının nasıl olduğunu öğrenebilmeyi, birisinin bana bir ipucu -mesela bir mektup- bırakmış olmasını çok isterdim. Bu yüzden bu mektubu yazıyorum ki gelecekte insanların nasıl değiştiğini merak eden biri sorularına cevap bulsun. Duyguları ve ilişkileri daha da güçlendireceğini vaad eden teknolojinin aslında bunları nasıl da yok ettiğini, bizim ise farkına bile varmadığımızı anlasın.

Belki bizim için geç olabilir, biz bunun farkına daha yeni yeni varmaya başlayan bir nesiliz. Kim bilir bütün insanlar bunu kabul edip el ele vererek bir şeyler yapmaya karar verene dek ne kadar zaman geçecek? İleride, gerçekler anlaşıldığı zaman harekete geçecek bir nesil gelirse durabilir bütün bunlar. Teknolojinin çoğu zaman zannettiğimiz gibi bizi özgürleştirmediyi, köleleştirdiyi anladığı zaman insanlar. Belki de o zaman farkına varırız, çağdaş olmanın kendi dünyasında yalnız yaşayan duygusuz birer makineye dönüşmek demek olmadığını...

Meryem İlayda Aysul
Özel Asfa Fen Lisesi-10A